

מסורת הש"ס

(א) [עירובין 15: וס"נ],
(ב) כריתות כח. עירובין לו.
(ג) [כריתות כח.],

תורה אור השלם

1. ואם לא תמצא ידה
די שה ולקחה שתי
תרים או שני בני יונה
אחד לעלה ואחד
לחטאת וכפר עליה
הבנות וטהרה:
- ויקרא יב ח
2. ועשה אתם הבנות
אחד חטאת והאחד עלה
וכפר עליו הבנות לפני ה'
מזוהב: ויקרא טו טו

גליון הש"ס

גמרא שכתב אמר
מעניותו. עיין חולין דף לב
ע"ב וז"ע:

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

אין הקינין. ש
כל ממוקרי כפרה,
ממותרות. ואזי עשה
ואזי תעלה (עורבין
17). אלא אז בלתיקה
בעלים. שחזרו בשעת
קריה וז' אל נוקח לעשה
לזה תעלה (שם 17). אז
לקח וז' אל נוקח לעשה
שעשה חזר הכהן יטל
דקדקתם שעת עשיית קרבן
(ברכות)
ושם נאמר חזר
מזה אז פרט אלזה העל
קודם עשיית כהן יטל
וז' עמי (דיר. חז"ל). אז
בועית (דיר. חז"ל). אז
לקחם סתם ואחר כך קרה
עליהם שם חז' השל
עשה ויטל הכהן לעשותם
(עורבין) שם שם אז
הפרישוהו הענילים שעת
קריה יטל הכהן לעשות
לשמות

סמס סיפרא: תורת כהנים רבי יהודה היא הכי קאמר צבגהדרין (דף פו.) והא צמורת כהנים היא דהא קרא צספר ויקרא כמיצ: **אין הקינין מספרשום.** איזו לעולה ואיזו לחטאת אלל או צבקיחט צעלים כו' אם כשקנאן אמר זה אני לוקח לעולה ואת זה לחטאת

שׁוּב אֵין הִכָּהן יָכוֹל לִשְׁנוֹן בְּעִשְׂתֵּיהֶם
וְהָם שֵׁינָה פָּסוּל וְהָם כִּשְׁקָנָן לֹא
פִּירֵשׁ אֵף עַל פִּי שִׁקְרָא לֵהֶם שֶׁם
לְאַחֵר מֵיָקִין אֵין שֶׁם חַל עֲלֵיהֶם
וְיָכוֹל לִכְתֹּב לִשְׁנוֹן: **וְלִקְחָהּ וְעִשָּׂהָ.**
צִוְּלָתָם הֵמָּה וְלִקְחָהּ שְׁתֵּי תוֹרִים אֲשֶׁר
שָׁנִי בְּנֵי יִזְהָרָא אֶחָד לַעֲלוֹהָ וְאֶחָד
לַחֲטוּתָם וְכֵן בְּמִזְרֹרַע וְגַב וְצִי (ב) וְעִשָּׂהָ
הִכָּהן אֶחָד חֲטָאתָּ וְאֶחָד עוֹלָה אֲלֵמָּה
אוֹ בְּשַׁעַת לְקִיחָהּ נִקְבְּעִין אוֹ בְּשַׁעַת
עֲשִׂיתָן אֲבָל בְּיַי צִינִי לֹא: **וְהָ הִכָּהן**
כֹּר. מִדְּקִדְשֵׁי כֹהֵן (ג) שִׁקְדֵּשׁ הַגּוֹרֵל
אִינוֹ דִּין שִׁקְדֵּשׁ הַשֵּׁם וְקָא סֵלְקָא דַּעֲמִיָּה
דְּקִדְדִּישׁ הַשֵּׁם בְּשַׁעַת קִידוּשׁ גּוֹרֵל
אֲמַר שְׁאִינוֹ לֹא שַׁעַת לְקִיחָהּ וְלֹא
שַׁעַת עֲשִׂיָּה: הִכִּי גִרְסִין וְהָ הִכָּהן
דִּלְאוּ שַׁעַת לְקִיחָהּ וְלֹא שַׁעַת עֲשִׂיָּה
הִיא וְקִסְנֵי דִקְבָּע: מַטְמָא מִקְדָּשׁ.

הנכנס למקדש טמא והוא בקרבן
עולה ויורד עשירות ודלות ודלי
דלות האמור אצל שבועת כטיו
שבועת קול אלו והסם נמי כתב
(ויקרא ה) או ^(א) נפש כי תגע וגו'
ואחרימין על שבועות (ויקרא
כטומאת מקדש וקדשיו אסור
שנטמא נכנס למקדש או אכל
קדשים: **העשיר**. וזריך להביא
בעשירות: **ואחר כך**. חולק המעות
ופירש ואמר אלו לחטאתו ואלו
לעולתו אע"ג שאין קרבן עני עכשי
עליו חובה אלא קרבן עשיר ואין
בקרבן עשיר (עולה אלא) חטאת
בהמה כשבא לז"ד ויאמרו לו ז"ד
קרבן עשיר תביא: **מוסיף**. מביאו
עד זמי בהמה ומביא חובתו בהמה
מדמים שקרא להם שם חטאת: **ואין**
מוסיף ומביא. חטאת בהמה מדמי
עולתו שאין יכול לשנות למעות
שהפירש שקרא להן שם עולה ליקח
מהן חטאת: **והא הכא**. דלאחר

שהפרישן פירש ואין זו לא לקיחה ולא עשייה: וקטני דקבע. עליהם השם ואין רשאי לשנותן: וספנדא. הך מתרלתא היא והאמר ר"א וכו' וכיון דאין קרבן עמי ראויו לו אפילו בדעיצד היכי קבע ליה שם עולה עליהו משהעשיר הרי אינו מחויב עולה: אלא מאי איש נך למימר. על כרחך מיבעיא לשבועא ולמימר דהאי ואח"כ דקתני שיבוע הוא אלא הכי מיבעיא ליה למימני ואמר אלו לחטאת ואלו לעולה ואח"כ העשיר צבעה קצבען הוה קרבן חוי ליה וכיון דעל כרחך משבועא איז לרז חסדא נמי הוי תרלג שבע כצבר אקטני משעת הפרשה ומני הכא מטמא מקדש עמי שהפריש מעות לקרבן ואמר צבעת הפרשה אלו לחטאת ואלו לעולה ואח"כ העשיר מוסא מטמא מקדש עשיר והציא קרבן עמי יאל ומשום הא לא משבוע

וְגַם הַדְרִישׁוֹן בִּין לְקִיָּה לְנִשְׁיָהּ אֶל קִבְּנוּ הָסָד וְיִכּוֹן כֵּן לִשְׁמֹרן וְשִׁמּוֹשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ הַחַי וְכִי
 יִדְבָּק בְּאֹרֶךְ אֲמֵר. אֲמֵר שְׂטֵטִי, אֶל לְחֻסָּתוֹ וְאֶל עֲלֻתוֹ. וְעִמָּה שְׂכּוּלֵי הַנֶּשֶׁךְ וְהַנֶּשֶׁךְ חֲמִיץ
 וְחֹבְתוֹ מִבֵּין מִשְׁחָתוֹ. מִשְׁחָתוֹ מִכּוֹן עַל מַלְאָכָה וְיִמְכּוֹן וְיִמְכּוֹן הִמָּה וְדָמִי עוֹלָה
 וְיִבְיִיב אֲמֵר וְדָמִי עוֹלָה. וְקִבְּנוּ עוֹלָה עַל מִשְׁחָתוֹ וְאֶל כֵּן לִשְׁמֹרן וְשִׁמּוֹשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ הַחַי
 חֲבִיב מִי מֶלֶךְ וְדָמִי הַשִּׁיטָה אֶל כֵּן רָצוֹן לָנוּ. (שו"ק) שְׂכָב אֶת מִצְוֵיתוֹ. מִצְוֵיתוֹ
 פִּרְשֵׁי, כִּי מִמִּשְׁחָתוֹ מִשְׁנֵשָׁנָה אֶל קִבְּנוּ הָסָד וְיִכּוֹן לִשְׁמֹרן וְשִׁמּוֹשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ הַחַי אֲלֵה כִּי חֲזִנִי עַל
 כִּי שְׂמֹת לְקִיָּה וְאֶת לִי לְנִשְׁיָהּ אֶל לְחֻסָּתוֹ (שו"ק ע"ה הַחֹתָם חֲבִיב). שְׂכָב אֶת מִצְוֵיתוֹ הַפְּרִשָּׁה.
 לִי שְׂמֵת לְקִיָּה. אֲלֵה קִדְּשִׁי כָּסֶם שׁוֹן אֶל הָסָד קִבְּנוּ עַד שְׂמֵת לְקִיָּה אֶל עַד שְׂמֵת שְׂמֵת
 לִי דָמִי רָצוֹ. מִשְׁחָתוֹ שְׂמֵת קִבְּנוּ עוֹלָה, וְכִי מִשְׁחָתוֹ מִמִּשְׁחָתוֹ אֶל וְשִׁפְרִי קִבְּנוּ וְאֶת לִי
 אֲמֵר, אֲמֵר אֲמֵר לִמְרֹמֶר. דָּרֵן קִבְּנוּ לְדִמְיָהּ, לָלוֹ שְׂמֵת לְקִיָּה וְשִׁמּוֹשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ הַחַי וְכִי קִבְּנוּ

יש להעמיד ברייתא זו, כי אחרי שהעשיר אמר (לו) אילו לחטאתי ואילו לעולה והאמר ר' יודן, כיון שהעשיר נתחייב בקרבן עשיר והוא חטאת בהמה, כיון שנתחייב בחטאת בהמה אם לא העולה נקבעו לקדושת עולה. ופרקינן אלא מאי אית לך למימר לתרועה כו' אלעזר הא מתוכם גם זו הבריתא הכין תירוצא, מטמא מקדש והוא עני והפריש מעות לקנין ואמר בשעת הפרש

תום' ישנים

[illegible]

טַרַף בַּקְלָפִי פֶּרֶק רַבִּיעִי יוֹמָא

סתם סיפרא מני רבי יהודה. מימא לריי צפיק דקדושין (ד) דפריך וכל היכא דכתיב חוקה לא דרשין קל וחומר וזהו גבי יוה"כ וכו' עד וטעמא דכתיב וטעמו חטאת לא לאו הכי דרשין קל וחומר והטעמא מאי פריך וזהו סתם סיפרא לאו יתירא דרשין קל וחומר ולדידיה חוקה לא קיימא

(6) סתם סיפרא מני רבי יהודה וקא תני הגורל
 עושה חטאת ואין השם עושה חטאת אלמא
 הגורל מעכבא תיובתא דמאן דאמר הגרלה
 לא מעכבא תיובתא (7) אמר רב חסדא * אין
 הקנין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים
 או בעשיית כהן אמר רב שימי בר אשי
 (מ"ט) דרב חסדא דכתיב (1) לקחה (2) ועשה או
 בלקיחה או בעשייה מיתיבי (3) ועשהו חטאת
 הגורל עושה חטאת ואין השם עושה חטאת
 שיכול והלא דין הוא ומה במקום שלא קידש
 הגורל קידש השם מקום שקידש הגורל אינו
 דין שקדש השם ת"ל ועשהו חטאת הגורל
 עושה חטאת ואין השם עושה חטאת והא
 הכא דלאו שעת לקיחה ולאו שעת עשייה
 היא וקתני דקבע אמר רבא הכי קאמר
 מה במקום שלא קידש הגורל ואפילו בשעת
 לקיחה ואפילו בשעת עשייה קידש השם
 בשעת לקיחה ובשעת עשייה מקום שקידש
 הגורל שלא בשעת לקיחה ושלא בשעת
 עשייה אינו דין שקדש השם בשעת לקיחה
 ובשעת עשייה ת"ל ועשהו חטאת הגורל
 עושה חטאת ואין השם עושה חטאת ת"ש
 מטמא מקדש עני והפריש מעות לקינו
 והעשיר ואח"כ אמר אלו לחטאתו ואלו
 לעולתו מוסיף ומביא חובתו מדמי חטאתו
 ואין מוסיף ומביא חובתו מדמי עולתו והא
 הכא דלאו שעת לקיחה ולאו שעת עשייה
 היא וקתני דקבע אמר רב ששת ותסברא
 והאמר ר' אלעזר אמר ר' הושעיא מטמא
 מקדש עשיר והביא קרבן עני (4) לא יצא
 וביון דלא יצא היכי קבע אלא מאי אית לך
 למימר * שכבר אמר מעניותו ה"נ שכבר אמר
 משע' הפרשה ולר' חנא א"ר יאשיה דאמר יצא
 מאי

ועקר ליה מהאי סב

ואשר עלה אמרינן סיפור דברים בעלמא הוא הכא נמי גבי יצמה דכתיב ככה לעיכובא נימא קל וחומר דתנא בגט ועיכובא דככה לשאר מילי:

מַמְמָא מוקדש וכו'. הא ללא נקט שמיעת קול דכתיב צרישא
יש לומר מילתא דשכיחא טפי נקט:
וְלִרְבִּי חנא אמר רבי יאשיהו דאמר יצא מאי איבא לְמִימַר. וכו'.
עלמא אית להו דרב חסדא דאין הקינין מתפרשות וכו'.

ומהאי
מציא דהפרשה במעות כשעת לקיחת העופות: ולרבי חאבא. דאמר
תלמא היא וכיון דחזי ליה האי קרבן בדיעבד מצי למיתני דקבע:
מאי

[illegible]

שנים
 ששקל של וחומר להאי גיסק ולהאי גיסק היינו יוכלין לקיים את שנים. והא **הבא** רמזו שעת לקיחה
 היינו בקיין לכל ע"ך (הא) שמי קרעבנו מזה חזק וחובתו כאלו בקיין. וזהו רמזו שעת לקיחה
 והישרים שמי בחמות ובכזו ואכל ופסקו ברייתו אל בקיין כדכתיב וקח. ואי יומי כי לשמורו מחייב
 ואלו פירש לבק נא לפרט. ואומר רבינו דפשיטא ליה לתלמודא דכולהו ילפי מקיין אלל נא נקט רס
 האביר וכו' וכל במקום בן. אלל נא חזי למימר דהכי יליף חזי במקום אלל עקד האורן
 ששנים. מקיין (מלך) [קורקד עקד אלל] נא בעתה עשוי ופיקו יאין עקדקד שש שמי נא שבעת
 הדון להיות כדדון ואין יכול כחן וזי השם לקדש ותר שמי דעלמא חזי לחד ממט שאלי מקדש אלל שבעת
 (עשרי) [עני]. חזי ממי חזי למימר שזועת ביטוי שם חזי קורקד עולה וידור. כלל מורס
 מוסבא ומביא חובתו ואין מוסבא חובתו ברמי ערולתו. כפרק חמל

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"פ מהל' פסולי
המוקדשין הלכה יא
[ופ"ח הל"ח]:
ב מ"פ פ"י מהלכות
שגגות הלכה יג ופ"ה
מהל' מחוסרי כפרה הלכה
י:

רבינו חננאל

[illegible]

האחד חטאת ואת האחד
עולה, כלומר הפרשתם
בכעלים בליחה, אבל
בהן בעשייה כדכתיב
וקרא. ואותבין עליה מן
השעיר שאינה עת ההגלה
שעל שעת לקיחה, וכן
מתאמול על בליחותם,
ולא שעת עשייה שעדיין
ישאר לו אחר ההגלה
שהחטאת הפסד והקטרה
כך יעשה השעיר. ותני
בברייתא כבי האי גוונא
ומקדש השם, כלומר את
יאמר על חטאת כי היא
שעת חטאת. נקדש למטעם

[illegible]